

any de neu

LLUÍS SERRA

Era bonic de veure, no eren petites espurnes, eren com flocs o encenalls de color blanc que anaven caient amb suavitat, però espessos i atapeïts i que s'anaven apilonant sobre el carrer, les teulades i els camps; era un mantell que a mesura que passaven les hores s'anava engruixint. Al final, quan va parar, la grossor arribava en alguns llocs al metre.

Per a tot això no estàvem preparats i llavors, junt amb el goig de veure aquell fenomen de la Natura, que ho havia deixat tot emblanquinat, va arribar el temor, estàvem aïllats de la resta del món i va arribar la feina, els problemes i centenars d'anècdotes; cada llar, cada persona,

podria explicar les seves.

En la meva retina encara conservo la figura del Dr. Calvo, amb la neu fins a genoll, obrint-se pas cap a la farmàcia per trobar un medicament imprescindible per poder curar un infant greument malalt... Ho va aconseguir.

La gent es va posar a treballar obrint camí per sortir de casa, per arribar a la botiga de queviures o al forn de pa, que varen acabar les existències; traient la neu de les teulades que no estaven fetes ni preparades per aguantar aquell pes; organitzant tota una brigada d'homes que amb pales fessin camí cap a Mataró. Es va optar per la via del tramvia, potser aquí es varen tenir en compte motius particulars, però, evidentment era la via més fàcil i és que no

hi havia màquines llevaneus, ni aquí ni enlloc, el "Ministerio de Obras Públicas" tenia altres prioritats.

Un país que sí estava preparat, Andorra, va enviar les seves màquines per fer viable una carretera cap a Barcelona que necessitava amb urgència subministres i on la policia de tràfic feia apartar els turismes donant preferència als camions carregats de mercaderies.

Els més vells no recordaven una nevada igual; els cronistes no tenien constància històrica d'uns fets semblants però sí que estaven veient els treballs i les angúnies que havia provocat, però també estaven contemplant un paisatge preciós, idíl·lic. Tant era així que aquells amants de la fotografia

La plaça Nova i la Sala (1962).
Arxiu Històric
Alfons Güell

varen voler i ho aconseguiren, deixar per a la posteritat aquestes boniques imatges que ara contemplem i que ens retornen vells records a qui les vam viure, així com admiració o estupor als que, per la seva edat, no en varen ser testimonis.

Després de la nevada, el temps no va voler, sortosament, continuar amb les gelades i la neu va anar, paulatinament, deixant veure tot el que havia embolcallat. En aquells dies els nostres pagesos, recordem que encara hi havia molta pagesia, estaven força

optimistes, la neu era beneficiosa per als camps i recordaven aquell vell aforisme que havien après dels seus avantpassats que diu: *Anys de neu, any de bé de Déu*. Però potser també alguns vilatans allargaven l'adagi afegint allò de... *però que no caigui a lo teu...!*

TALLER D'ESCRITURA RELATS II

Si ja has fet algun taller d'escriptura i en vols aprendre una mica més, ara en tens la possibilitat !

Treballarem l'estructura del relat independentment de la seva extensió. Aprofundirem la versemblança en la ficció, i crearem personatges de carn i ossos. Tancarem amb tècniques de revisió i autocorrecció.

El taller, dividit en 4 sessions de 3 hores cadascuna, es realitzarà els **dissabtes d'11,00 h a 14,00 h.**
Dies 2 i 16 de febrer i 2 i 16 de març de 2013

Professora: Assumpta Margenat, escriptora.
Organitza: CEA i Museu del Càntir d'Argentonina
Preu: 60€
Inscripcions al telèfon 93 797 21 52

